

STÁNEK S P^{OLIBKY} LIBKY

BETH REEKLESOVÁ

NETFLIX

PŘEDLOHA FILMU
NA NETFLIXU

COSMOPOLIS

STÁNEK S LIBKY

BETH REEKLESOVÁ

*Na památku mé babičky,
která mi dokázala, že bez ohledu na to,
co se děje, se dá vždycky bojovat dál.*

1. kapitola

„Chceš něco k pití?“ zavolal Lee z kuchyně, když jsem za sebou zavřela vstupní dveře.

„Ne, dík,“ odpověděla jsem mu. „Půjdu rovnou do tvýho pokoje.“

„Jasný.“

Nikdy se nepřestanu divit, v jak velikém domě Lee Flynn bydlí; je to v podstatě vila. Dole mají pokoj s padesátipalcovou televizí a aparaturu s prostorovým zvukem, nemluvě o kulečníkovém stole a (vyhříváném) bazénu venku.

Přestože jsem to tu pokládala za svůj druhý domov, jediné místo, kde jsem si připadala opravdu v pohodě, bylo u Leea v pokoji.

Otevřela jsem dveře a všimla si slunečních paprsků, které pronikaly dovnitř otevřenými dveřmi vedoucími na malý balkon. Stěny byly pokryté plakáty různých kapel, v rohu hnízdila souprava bicích a kytara a na mahagonovém psacím stole, který pěkně ladil s ostatním nábytkem, hrdě trůnil Apple Mac.

Ale i tady – stejně jako v pokoji kteréhokoli jiného šestnáctiletého kluka – byla podlaha poseta tričky, spodky a smradlavými ponožkami. Vedle Maca uvadal napůl snědený sendvič a skoro všude, kde byla nějaká volná plocha, se povalovaly prázdné plechovky od nealka.

Hupsla jsem si na Leeovu postel, protože jsem milovala, jak se houpe.

Nejlepšími kámoši jsme byli ode dne, kdy jsme se narodili. Naše mámy se znaly ze střední a já bydlela jenom deset minut odsud. Spolu jsme i vyrůstali. Klidně byste nás mohli považovat za dvojčata: narodili jsme se totiž ve stejný den.

Lee byl můj nejlepší kámoš. Vždycky to tak bylo a vždycky bude. I když mě někdy děsně štve...

Přesně v tu chvíli se objevil a v rukou držel dvě otevřené plechovky oranžády, protože věděl, že bych stejně nakonec vypila tu jeho.

„Musíme vymyslet, co uděláme s tím karnevalem,“ prohlásila jsem.

„Já vím,“ povzdechl si, prsty si prohrábl tmavohnědé vlasy a poškrábal se na pihovatém obličejí. „Nemůžeme prostě udělat to s kokosama? Vždyť víš, jak házíš míčkama a snažíš se srazit kokosáky.“

Překvapeně jsem zavrtěla hlavou. „Přesně na to jsem před chvilkou myslela...“

„No samozřejmě.“

Pousmála jsem se. „Ale to nemůžeme. Už je to zabrané.“

„Proč my dva vůbec musíme vymýšlet nějaký stánek? Nemůžeme prostě celou akci jen řídit a nechat ostatní, aby ty stánky vymysleli?“

„Hele, to ty jsi říkal, že být ve školní radě bude vypadat dobře na přihlášce na vysokou.“

„A ty jsi s tím souhlasila.“

„Protože jsem chtěla být v tanečním výboru,“ zdůraznila jsem. „Neuvědomila jsem si, že musíme pracovat i na karnevalu.“

„Tohle je na nic.“

„Já vím. A co kdybychom si pronajali jednu z těch... však víš“ – udělala jsem rozmáchlé gesto oběma rukama – „ty věci s kladivem.“

„Kde si testuješ sílu?“

„Jo. Tuhle věc.“

„Ne, jednu už objednali.“

Povzdechla jsem si. „Tak už nevím. Moc toho nezbyvá – všechno už je obsazené.“

Podívali jsme se na sebe a oba jsme prohlásili: „Říkal/říkala jsem ti, že jsme to měli začít plánovat dřív.“

Zasmáli jsme se a Lee si sedl ke svému počítači a pomalu se otáčel na židli.

„A co strašidelný dům?“

Upřeně jsem se na něho zahleděla... no, aspoň jsem se o to snažila. Nebylo snadné zachytit jeho pohled, když se točil kolem dokola.

„Je jaro, Lee. Ne Halloween.“

„Jo, a co?“

„Ne. Žádný strašidelný dům!“

„Fajn,“ zabručel. „Tak co navrhuješ?“

Pokrčila jsem rameny. Pravdou bylo, že jsem neměla tušení. Byli jsme docela v háji. Pokud nepřijdeme s nějakým stánkem, tak nás z rady vykopnou, což by znamenalo, že bychom to své slavné členství nemohli příští rok uvést v přihláškách na vysokou.

„Já nevím. Nemůžu přemýšlet, když je takové horko.“

„Tak si sundej svetr a něco vymysli.“

Jen jsem obrátila oči v sloup. Lee začal na Googlu hledat nápady na stánek pro jarní karneval. Přetáhla jsem si svetr přes

hlavu a ucítila, jak mi slunce svítí na holé břicho. Snažila jsem se vytáhnout paže z rukávů, abych si mohla stáhnout vykasané tílko, které jsem měla pod svetrem...

„Lee,“ zamumlala jsem tlumeným hlasem, „pomůžeš mi trochu?“ Slyšitelně se ušklíbl a já pak zaslechla, jak vstává. Vtom se ale otevřely dveře a já si na chvíli myslela, že se na mě vykašlal. Jenže najednou jsem uslyšela jiný hlas.

„Ježíši, tak si aspoň zamkněte dveře, když už se chystáte dělat tohle.“

Ztuhla jsem a tváře mi zružověly, když mi Lee stahoval dolů tílko. Svetr mně strhl z hlavy, takže mi vlasy zůstaly trčet vlivem statické elektřiny. Vzhledla jsem a uviděla jeho staršího bratra, jak se opírá o dvevní rám a šklebí se na mě.

„Ahoj, Shelly,“ pozdravil mě. Věděl, že nesnáším, když mi říkají *Shelly*. Nechala jsem si to líbit od Leea, jenže u Noaha to bylo něco úplně jiného. Dělal to jen proto, aby mě naštvál.

Nikdo jiný se neodvážil oslovovat mě *Shelly* – poté, co jsem za to ve čtvrté třídě ječela na Cama. Teď mi všichni říkají *Elle*, což je zkratka z *Rochelle*. Stejně jako jemu se nikdo neodvážil říkat *Noah*, kromě Leea a jeho rodičů. Všichni ostatní ho oslovovují příjmením, teda *Flynn*.

„Ahoj, Noahu,“ odpálila jsem ho s milým úsměvem.

Ztuhla mu čelist a tmavé obočí se mu trochu nadzvedlo, jako by mě vyzýval, abych si zkusila říkat mu tak dál. Jen jsem se na něho usmívala a i jemu se do tváře vrátil sexy úsměv. Noah byl prostě ten nejžhavější kluk, jakého kdy země nosila; věřte mi, nepřeháním. Tmavé vlasy mu spadaly do elektricky modrých očí, byl vysoký a měl široká ramena. Nos měl trochu křivý od doby, kdy si ho při rvačce zlomil, a on pak nesrostl úplně

správně. Rvačky nebyly Noahovi cizí, ale nikdy za ně nebyl potrestán. Kromě příležitostných „trablů“, jak jsme tomu s Leem začali říkat, to byl vzorný student: jeho známky nikdy neklesly pod jedničku a taky byl hvězdou fotbalového týmu.

Když mi bylo dvanáct nebo třináct, byla jsem do něj zakoukaná. Ale rychle mě to přešlo, když jsem si uvědomila, že je mimo moji ligu a vždycky bude. A přestože byl neuvěřitelně sexy, chovala jsem se v jeho přítomnosti jako vždycky, protože mi bylo jasné, že není šance, aby mě někdy vnímal jinak než jako nejlepší kamarádku svého mladšího bratra.

„Vím, že na dámy působím takhle, ale... mohla by ses prosím pokusit nechat si v mé přítomnosti na sobě oblečení?“

Sarkasticky jsem se zasmála. „Klidně si halucinuj dál, my ti to přeju.“

„Co to vlastně děláte?“

Na chvíli jsem se podívala, proč ho to zajímá, ale pokrčila jsem rameny. Lee řekl: „Musíme vymyslet nějaký pitomý stánek na karneval.“

„To zní... pitomě.“

„No nekecej,“ opáčila jsem a zvedla oči ke stropu. „Všechny dobré stánky jsou už zabrané. Skončíme u něčeho jako... jako... jako u té věci, kde se chytají kachničky na háčky.“

Oba se na mě podívali, jako bych snad už nemohla přijít s horším nápadem, a já pokrčila rameny.

„To je jedno. Každopádně, Lee, máma s tátou jsou dneska pryč, takže párty v osm,“ oznámil nám.

„Super.“

„A Elle? Moc tě prosím, zkus se dneska večer přede všemi nesvlékat. Udělej to kvůli mně.“

„Přece víš, že odjakživa mám oči jen pro Leea,“ prohlásila jsem nevinně.

Noah se trochu zasmál a zašklebil se. Už cosi psal na svém telefonu – pravděpodobně rozesílal zprávu o té párty, stejně jako Lee. Pružně se odlouдал ven z místnosti. Jako líný kocour nebo tak něco. Nemohla jsem si pomoci a sledovala jsem očima jeho roztomilou prdelku...

„Hele, mohla bys na moment přestat okukovat mého bráchu?“ škádlil mě Lee.

Zrudla jsem a strčila do něj. „Sklapni.“

„Myslel jsem, že už tě ta zamilovanost přešla.“

„To jo. Ale kvůli tomu není o nic míň sexy.“

Lee jenom protočil oči. „To je fuk. Někdy jsi dost nechutná, víš?“

Šla jsem si sednout k počítači. Lee se sklonil nade mnou a bradu si položil na temeno mé hlavy. Klikla jsem na další stránku s výsledky vyhledávání a sjížděla dolů. Zatímco jsem přejížděla stránku, cítila jsem, jak se mi klíží oči.

Najednou jsem se zastavila – něco mě upoutalo právě ve chvíli, kdy Lee zavolal: „Počkej chvíli.“

Oba jsme se několik vteřin dívali na obrazovku, on pak vstal a já se otočila na židli čelem k němu. Na tvářích se nám rozhostil stejný úsměv.

„Stánek s polibky!“ prohlásili jsme oba současně a zakřenili se na sebe.

Lee zvedl ruku a pláclí jsme si.

Tohle bude fakt super.

2. kapitola

Rozhodli jsme se, že si řekneme o poplatek dva dolary. Dva dolary za polibek. Ať už se rozhodneme pro jakýkoli program, základní stánek už jsme měli k dispozici ve škole. Ale budeme potřebovat hodně růžové a červené. Napadlo mě, že bychom tam měli mít i černou, ale Lee mi blahosklonně řekl: „To není Halloween, Shelly.“

„No dobře. Tak zůstaneme u růžové a červené.“

„Co teda musíme sehnat? Konfety, krepák, stužky... Takové věci, že?“

„Jo, asi jo. Hele, myslíš, že bychom v dílnách dokázali vyrobit velký dřevěný poutač?“ Nechtěla jsem chodit na dílny, ale mohla jsem si vybrat buď to, nebo domácí práce – a po té katastrofě s bábovkou v osmé třídě jsem se od pečení snažila držet dál. Ale možná se to teď bude hodit.

„Nevidím důvod, proč ne. Pan Preston s tím určitě nebude mít problém.“

Přikývla jsem. „Super. Pravděpodobně bychom pro to dokázali získat pár školních sportovců a roztleskávačky. Potřebujeme čtyři lidi ve dvou směnách.“

„To zní dobře. Koho bychom se ale měli zeptat?“

„No... Samantha a Lily to určitě zvládnou,“ zamyslela jsem se. „A můžou naverbovat i další holky.“

„Dobrý nápad. A já zavolám pár klukům.“

Vytáhla jsem mobil a začala hledat čísla. Lee a já jsme nepatřili k žádné konkrétní partě – prostě jsme se stýkali, s kýmkoli jsme chtěli, což znamenalo, že jsme měli čísla skoro na všechny. Lee byl jeden z těch charismatických a sympatických lidí, které mají všichni rádi, a mě ostatní brali jako součást balení. Samozřejmě jsme měli i pár opravdu blízkých přátel – všechno to byli kluci.

Sehnala jsem Samanthu a ta mi cvrlikavě potvrdila, že jasně, že je rozhodně pro! Lily souhlasila také a prohlásila, že se prostě nemůže dočkat a hned zavolá všem holkám, které zná.

„Hotovo,“ povzdechla jsem si a padla zpátky na postel. Cítila jsem, jak se zahoupala, když Lee následoval mého příkladu. Usmáli jsme se na sebe.

„Náš stánek bude hitovka.“

„Rozhodně. Někdy jsme až děsivě dobří.“

„Já vím.“

Pípnul mi telefon – přišla zpráva od Lily, že Dana a Karen s náma budou líbací stánek dělat taky, a tak jsem jí odpověděla krátkým poděkováním.

„Tak, holky jsou zařízené,“ oznámila jsem.

„Super. Dave napsal, že nám sežene kluky, takže to máme v kapse.“

„Což znamená... že teď už nemáme co dělat,“ prohlásila jsem rozzářeně. „Takže se mnou můžeš jít nakupovat.“

Lee zasténal. „Proč potřebuješ jít nakupovat? Copak nemáš dost oblečení?“

„Ale jo, mám... Ale dneska máš večírek a já mám dobrou náladu, protože se nám konečně podařilo vyřešit ten stánek. Takže jdeme nakupovat, aby ses za mě večer nemusel stydět.“

Lee znovu zasténal. „Ty chceš jenom sexy šaty, abys zapůsobila na bráchu, že jo?“

„Ne, jenom si chci jít koupit něco na sebe. Ale jestli na tvýho bráchu nakonec udělám dojem... tak to bude super bonus. Vlastně to bude zatracenej zázrak. Oba víme, že o mě takhle vůbec nepřemýšlí.“

Lee si povzdechl. „Fajn, fajn, jdeme nakupovat. Hlavně přestaň skuhrat.“

Vítězoslavně jsem se usmála, věděla jsem, že ho přesvědčím. Lee si uvědomil, že skuhrání jenom předstírám, ale ani tak ho nechtěl slyšet. Oblékla jsem si svetr a počkala, než si Lee vezme peněženku a tenisky. Seběhla jsem dolů, on se vlekl za mnou. Nastoupili jsme do jeho auta – Mustangu z roku 1965, který sehnal na vrakovišti – a Lee nastartoval.

„Díky, Lee.“

„Co všechno pro tebe neudělám,“ povzdechl si, ale usmíval se.

Za dvacet minut jsme byli v obchodáku. Lee vypnul motor a mně ještě chvíli mírně zvonilo v uších od hip-hopu, který cestou zněl z reproduktorů.

„Víš, že mi dlužíš za to, žes mě sem dotáhla.“

„Koupím ti koblihu.“

Lee zaváhal. „A milkshake.“

„Platí.“

Ovinul mi paži kolem ramen a já jsem rychle pochopila proč – odvedl mě přímo do oddělení s jídlem dřív, než jsem mohla příhodně zapomenout na slíbený úplatek. Jakmile byl Lee zpacifikován občerstvením, docela ochotně se za mnou vlekl do obchodů.

Po projití několika krámků jsem objevila dokonalé šaty.

Měly korálovou barvu, sukně nebyla ani příliš těsná, ani krátká a výstřih měly dostatečně hluboký, aby lichotil a přitom neodhaloval úplně všechno. Měkký, jemný materiál byl na levé straně našasený a skrýval dlouhý zip.

„Budeme teď muset jít koupit taky boty?“ zasténal Lee, když jsem mu oznámila, že si je vyzkouším.

„Ne, já boty mám, Lee,“ řekla jsem a obrátila oči vzhůru.

„No jo, jenže oblečení máš taky, ale to ti nezabránilo jít nakupovat,“ zamumlal a následoval mě do šaten. Ani nezausvažoval, jestli se má vloudit do kabinky se mnou, a natáhl se na lavici. Ale na druhou stranu, já jsem se taky ani na chvíli nerozmýšlela, jestli se mám převlékat před ním.

„Zapneš mi zip?“

Unaveně si povzdechl a postavil se na nohy, aby mi vyhověl. Podívala jsem se do zrcadla a uhladila si šaty. Na ramínku vypadaly líp, pomyslela jsem si pochybovačně. Strašně moc odhalovaly nohy...

Lee tiše hvízdal. „Pjééékný.“

„Sklapni. Nemyslíš, že jsou moc krátké?“

Pokrčil rameny a plácl mě přes zadek. „Koho to zajímá?“

V odpověď jsem ho hravě plácla přes hlavu.

„Myslím to vážně, Lee. Nejsou moc krátké?“

„No. Možná trochu. Ale vypadá to dobře.“

„Jseš si jistý?“

„Myslíš, že bych ti lhal, Shelly?“ zeptal se smutně, nasadil bolestný výraz a odpotácel se s rukama přitisknutýma k srdci.

Podívala jsem se na něj v zrcadle. „Potřebuješ, abych na to odpovídala, Lee?“

„Ne, myslím, že ne,“ zasmál se. „Tak si je vezmeš?“

Přikývla jsem. „Jo, asi jo. Je na ně padesátiprocentní sleva.“

„Super.“ Pak ale zasténal. „Neutratiš těch zbylých padesát procent za boty, že ne? Prosím, řekni mi, že ne. Jestli jo, tak mi dlužíš limču a pizzu.“

„Slibuju, že si nekoupím boty ani nic jiného, jasný? Až zaplatíme ty šaty, můžeme jít domů.“ Vylezla jsem ze šatů a oblékla si džíny, tílko a svetr: kvůli klimatizaci v obchodáku bylo všechno ledové.

„Ach jo,“ povzdechl si. „Měl jsem chuť na pizzu.“

Zasmála jsem se a vyšla z kabinky, s Leem v závěsu. A vražila jsem přímo do něčeho – ne, do někoho.

„Pardon,“ omluvila jsem se reflexivně. Pak jsem si uvědomila, kdo to je. „Ahoj, Jaime.“

Podezřívavě sklouzla pohledem ze mě na Leea a ve tváři se jí objevil šibalský úsměv. Jaime byla největší drbna na škole, a třebaže byla opravdu milá, patřila k těm lidem, kteří vás dokážou velmi snadno bezdůvodně naštvat.

„Co tady děláte vy dva? Tohle jsou dámské šatny, víš, Lee.“

Pokrčil rameny. „Elle potřebovala další názor.“

„Oukej,“ odpověděla; vlastně zněla tak nějak zklamaně, jako by doufala, že za tím vězí důvod více hodný drbů. „Jasný. Hele, slyšela jsem, že dneska večer u vás bude párty. Tvůj brácha tam bude taky, že jo?“

Lee obrátil oči v sloup. „Jo, bude.“

Jaime se zářivě usmála. „Skvělý!“

„Ty sis taky přišla pro šaty?“ zeptala jsem se jí, aby řeč nestála.

„Ne, potřebuju džíny. Můj pes se rozhodl, že moje džíny jsou lepší hračka než jeho pískací míček.“

Zasmála jsem se. „To je ale hodnej pes.“

„To mi povídej. Tohle si dneska večer vezmeš na sebe?“ kývla směrem k šatům v mých rukou.

„Ano, vezmu.“

„Nejsem si jistá, jestli to je opravdu tvoje barva...“ zapochybovala, ale já jsem postřehla, jak jí ve tváři zacukal sval a objevil se v ní výraz, který jsem se za ta léta už naučila číst.

Žárlivost. Brala jsem to jako dobré znamení.

„Hmm, možná... Ale jsou ve slevě. Nemůžu odolat výhodnému nákupu.“

Zdvořile se zasmála. „Jo, to asi jo. No, uvidíme se pak!“

„Ahoj, Jaime,“ zanotovali jsme sborově a já slyšela, jak si Lee povzdechl a zabručel něco o tom, jak moc ho ta holka rozčiluje. Zaplatila jsem za šaty a udělali jsme ještě zastávku u jídla, aby si před odjezdem mohl koupit kousek pizzy.

Já jsem si dala jenom milkshake.

„Nevylej mi to do mazlíka,“ varoval mě, když jsem nasedala do auta a zároveň přitom usrkávala.

„Samozřejmě, že ne!“ Ale málem jsem to udělala, a když jsem uviděla jeho výhružný pohled, neodvážila jsem se znovu upít, dokud jsme nezastavili na červenou.

Když Lee zastavil na příjezdové cestě u jejich domu, zkontrolovala jsem čas. „Je skoro šest... Radši pojedu domů a připravím se,“ prohlásila jsem.

„Ty jseš někdy fakt děsná holka, Shelly.“

Zasmála jsem se. „Ty sis toho všimnul až teď?“

Lee se zasmál a zamířil dovnitř. „Uvidíme se pak,“ zavolal přes rameno.

„Ahoj!“